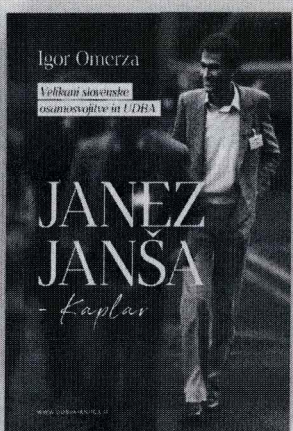
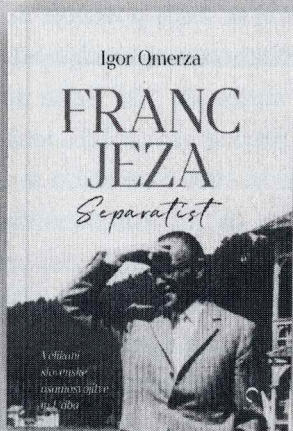
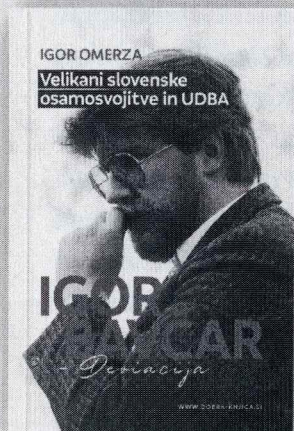
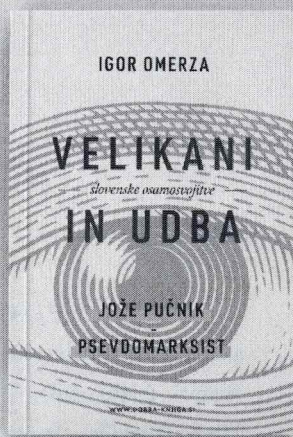
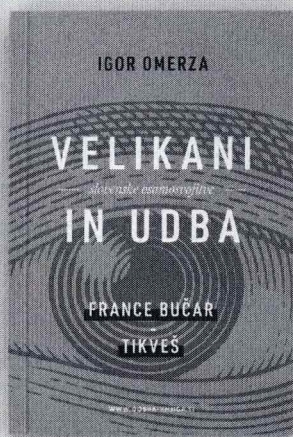
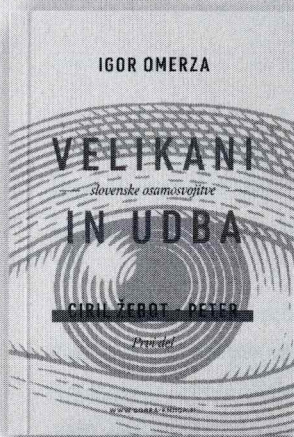

Prolog

Knjiga, ki je pred vami, dragi bralci, je iz moje serije "Velikani slovenske osamosvojitve in Udba". Doslej so iz tega niza izšle knjige "Ciri Žebot – Peter" (prvi del), "Igor Bavčar – Deviacija", "France Bučar – Tikveš", "Jože Pučnik – Psevdomarksist" in "Franc Jeza – Separatist". S knjigo "Janez Janša – Kaplar" se torej ta serija povečuje na "šestorček", pravzaprav "sedmerček", saj sem o velikanu osamosvojitve Janezu Toplišku – Potresu in Udbi napisal knjigo z naslovom "Od Belce do Velikovca ali Kako sem vzljubil bombo" in to še predno sem začel s tozadevno "veliko" serijo.

Čeprav sem verjetno že 1000 krat pisno in ustno povedal, kaj je bila Udba, še vedno ugotavljam, da niti visoko izobraženi ljudje ne ločijo med tajno politično policijo v enopartijskih in varnostno-obveščevalno službo v demokratičnih državah. Včasih se zdi, da vedo, a nočejo tega pokazati? No, razlika med njima je kot med dnevom in nočjo. Skupni imenovalec je kvečjemu v tem, da obe delujeta tajno.

Torej še 1001-prvič: Udba je bila predvsem tajna politična policija komunističnega vrha Jugoslavije. Naziv Udba, ki ima skrajno negativno konotacijo, je ponarodel po celi večjezični jugoslovanski federaciji že za časa delovanja te tajne policije in se tudi še dandanes vsesplošna uporablja. Gre za "ljudsko", "domačijsko" izpeljavo iz kratice njenega dolgoletnega uradnega naziva v srbskem jeziku, namreč UDB – Uprava državne bezbednosti (v slovenščini UDV – Uprava državne varnosti), kateri se je dodal mali a. No, UDB se je najprej imenovala OZNA – Odeljenje za zaščito naroda oz. slovensko Oddelek za zaščito naroda (s Titovim ukazom ustanovljena 13. maja 1944) in šele marca 1946 dobi ime UDB. V začetku leta 1967 (1. januarja) se preimenuje UDB v SDB (Služba državne bezbednosti), v

Knjige o osamosvojiteljih

slovenščini v SDV – Služba državne varnosti. Pod to zastavo je v Sloveniji tudi propadla, seveda skupaj z jugoslovanskim socialističnim režimom nasploh in posamično tudi v različnih datumih po njegovih republikah. V Sloveniji imamo še to žalostno dejstvo, da zgodovina naše tajne komunistične policije sega celo v 15. avgust 1941, ko je vrhovni slovenski

komunist (takrat vneti stalinist) Edvard Kardelj ustanovil VOS (Varnostno-obveščevalno službo), ki je predhodnica slovenske OZNE in Udbe.

★

Slovenska VOS je nastala po vzoru stalinistične tajne policije in šele mesec dni po junijskem napadu Hitlerja na Sovjetsko zvezo (22. junij 1941), čeprav se je okupacija Jugoslavije in s tem tudi Slovenije zgodila že aprila 1941. Naši stalinisti so VOS prikazovali kot tajno organizacijo za preganjanje okupatorjevih sodelavcev, v resnici pa je bil VOS morilski stroj predvsem za likvidiranje (stalinistični knjigovodski izraz za umore) domačih političnih sovražnikov – nasprotnikov ti kruti in brezobzirni ljudje niso poznali!

Za vodilne komuniste so bili vsi, ki se niso strinjali ali so ogrožali politiko komunistične stranke, sovražniki, ki jih je bilo potrebno brezobzirno fizično ali kako drugače uničiti. Tako niso ravnali samo v vojnem času, ampak še bolj v prvih letih po končani svetovni moriji in temu se niso odrekli, čeprav so z leti omilili direktno represijo, skorajda do svojega bridkega konca v letu 1990!

VOS tudi ni bila vpeta v jugoslovanski okvir, ampak je bila avtonomna slovenska asociacija. Pozneje, ko se je prelevila v OZNO za Slovenijo in še kasneje v slovensko Udbo, pa je že bila le del jugoslovanske tajne komunistične policije. VOS se je navzven predstavljala kot del t. i. Osvobodilne fronte slovenskega naroda, torej odporiške koalicije, katera pa je že od začetka bila podrejena zgolj komunistični partiji in je zato tudi VOS bil popolnoma v rokah vodilnih komunistov, še bolje rečeno v rokah slovenskega komunističnega (bolje rečeno stalinističnega!) kralja Edvarda Kardelja.

★

Na čelu jugoslovanske Udbe sta bila zvezna uprava in zvezni načelnik. Ta je bil neposredno odgovoren notranjemu ministru, ta pa seveda neposredno despotu Josipu Brozu – Titu, po njegovi smrti (maj 1980) pa vrhu komunistične partije. Vseh šest republik je imelo republiške Udbe

(bili sta še dve pokrajinski Udbici v Vojvodini in na Kosovu). Vse so bile vezane hkrati, prvič, na center zvezne Udbe v Beogradu in drugič, na dotičnega republiškega notranjega ministra, ta pa je moral dalje poročati republiški komunistični eliti. Iz tega je razvidno, da so bile zvezna in republiške Udbe popolnoma v rokah ozkega vrha političnih voditeljev jugoslovanske komunistične diktature. Udba je bila tudi samo ena (sicer najpomembnejša) uprava zveznega in republiških notranjih ministrstev.

In še: poleg srbskega in slovenskega uradnega imena za Udbo (UDB – UDV, SDB – SDV), kar sem že omenil, so v ostalih republikah in v pokrajini Kosovo uporabljali hrvaško, makedonsko in albansko inačico njenega uradnega imena. No, neuradno so jo vsi od leta 1946 dalje udomačeno, ponarodelo "klicali" Udba. In tako je še danes in bo tako do konca sveta!

Njena prvenstvena naloga ni bila obveščevalnega ali kontraobveščevalnega značaja, ampak predvsem borba proti domačim cerkvenim strukturam (v Sloveniji proti rimskokatoliški Cerkvi), notranji opoziciji (resnični ali potencialni ali umišljeni), politični emigraciji (slovenski, hrvaški, srbski, makedonski, bošnjaški, črnogorski, albanski) in proti informbirojevcem (ime za tiste, ki so se v spopadu Tito–Stalin leta 1948 opredelili za zadnjega).

Poleg tega so posebni zvezni in republiški udbovski ekonomski sektorji desetletja množično izvajali državni šverc cigaret, mamil, orožja, alkohola, kave, dragih kamnov, zlata, tujih valut itd. in si pri tem, kakšen paradoks, tudi medsebojno konkurirali! V povezavi z mafijo je slovenska Udba Italijo dobesedno zasula z neobdavčenimi tobačnimi izdelki in prav tako v povezavi z mafijo vodila lukrativno posojilno službo v slovenskih igralnicah.

Na notranjem področju zatiranja resničnih ali potencialnih ali celo umišljenih oponentov so republiške Udbe pokrivalo vsaka svoj teritorij in seveda o vseh pomembnih zadevah poročale zvezni Udbi, še podrobneje pa republiškim partijskim vrhovom. Jugoslavija je bila pravzaprav nekakšna fevdalna država, z republiškimi fevdi, pod strogim političnim nadzorom diktatorja Tita in po njegovi smrti pod nadzorom kolektivnega

vrha zvezne komunistične partije in vodilnih komunističnih generalov jugoslovanske armade.

★

OZNA in Udba sta, tako kot poprej VOS, neposredno zrasli iz organizacije in metod in vsebine Stalinove tajne politične policije. Zato ni nič presenetljivega, da je po končani svetovni vojni prav Udba (takrat še OZNA), po odločitvi Tita in njegovih najožjih partijskih tovarišev, med njimi tudi Slovencev Edvarda Kardelja, Borisa Kidriča, Ivana Mačka, Miha Marinka, Borisa Kraigherja in Lidije Šentjurg, tehnično sodelovala pri izvedbi množičnega umora deset (če ne sto) tisočev domačih razrednih sovražnikov. Prave številke zaradi dolgoletne zarote molka in uničenja dokumentacije o tem množičnem povojnem umoru, ne bomo nikoli izvedeli!

Vse mednarodne operacije Udbe, npr. umori, ugrabitve, podstavljanje bomb, tajne preiskave, delovanje sodelavcev v tujini, pridobivanje agentov v tujini itd., so bile strogo nadzorovane in vodene iz Beograda, čeprav so jih operativno izvajale večinoma republiške Udbe. Npr. številni umori hrvaških političnih emigrantov po svetu so bile operativno v glavnem na plečih hrvaške in bošnjaške Udbe. Ali pa štiri bombne atentate na dvojezičnem (avstrijskem) Koroškem (1977–1979) so izvajali pod taktirko slovenske Udbe. Prav tako poskus ugrabitve slovenskega emigranta Franca Jeze v Trstu in tudi npr. tajne preiskave hiše slovenskega pisatelja Borisa Pahorja v Trstu, torej v Italiji, in slovenskega emigrantskega duhovnika Ignacija Čretnika v Parizu, gredo na račun slovenske Udbe. So bile pa tudi nekatere skupne akcije republiških tajnih policij, npr. ugrabitev srbskega poslovnega Bate Todorovića (več o tem v moji knjigi "88 stopnic do pekla – Kako je Zemljaričev Janez ugrabil Bato Todorovića") v Italiji, ki sta jo, po direktnem nalogu Tita in pod nadzorom zvezne Udbe, skupaj načrtovali slovenska in srbska tajna politična policija. Sploh pa je slovenska Udba, vsaj v tujini, močno pomagala ostalim republiškim Udbam (in dvema pokrajinskima) v zalezovanju njihovih političnih emigrantov v zahodni Evropi. Zato je znani zvezni udbovec Srb Božidar Spasić (v Belgiji

Povojni množični morilci in morilka (po Kocbeku):

Edvard Kardelj - Krištof in Boris Kidrič - Peter (zgoraj), Ivan Maček - Matija (spodaj)

Miha Marinko - Polde (zgoraj), Boris Kraigher - Janez in Lidija Šentjunc - Joža (spodaj)

je obsojen organiziranja umora Enverja Hadrija februarja 1990 v Bruslju) leta 1993 izjavil za tednik Mladina, da je bila slovenska Udba najmočnejša skrivna služba v Jugoslaviji, ki se je "sprehajala po Avstriji, Italiji, kjerkoli je želela".

Vse operacije Udbe so bile seveda tajne. Udbovci in njihovi konfidenti alias ovaduhi alias špiclji so tako delovali v največji konspiraciji. Zato je še danes, večina dokumentov je itak uničenih, težko natančno reproducirati že osnovne podatke in organizacijo njenega delovanja, kaj šele njene vsebinske operacije. Kljub temu se lahko s pomočjo tega, kar je ostalo (nekateri zadeve so dobro ohranjene, od večine pa ni ostalo nič!) in razumevanja logike delovanja Udbe in propadlega režima sestavi kar soliden vpogled v to mračno kraljestvo. To dokazuje mojih že skorajda 30 knjig o tej temi!

Slovenska Udba je imela vodstveno upravo vseskozi v Ljubljani, v zgradbi ministrstva za notranje zadeve (Slavija) in v zadnjem obdobju 13 operativnih centrov po Sloveniji. Največji je bil CSDV Ljubljana – mesto (obstajal je tudi Center SDV Ljubljana – okolica), nanj je odpadlo kar dve tretjini od celotne količine tajnih zadev slovenske Udbe. Ljubljanski center Udbe se je, čeprav ni mejil na inozemstvo, poleg notranjih pečal tudi z "zunanji" zadevami, saj je imel poseben zunanji oddelek! No, imel je tudi svoj sledilce (VI. oddelek), kar bo natančno razvidno tudi iz te knjige, dragi bralci, ki je sedaj pred vami.

Slovenska Udba je delovala državno-teroristično praktično do konca prejšnjega in propadlega socialističnega režima. Tako npr. je sodelovala pri pripravi umora Albanca Enverja Hadrija v Bruslju (februar 1990) in šele 4. maja 1990, dobrih deset dni pred nastopom nove in demokratične Demosove vlade, je prenehala zalezovati političnega emigranta Ljuba Sirca (kodno Utopist). Poleg tega so udbovci na sam dan prislege nove nesocialistične Demosove vlade v parlamentu (16. maj 1990) še vedno uničevali dokumentacijo o svojih zavržnih rabotah in tako so v zgodovino

odšli tako, kot so vanjo prišli, namreč kot zločinci in kriminalci v službi vrha komunistične stranke!

Najbolj zalezovan posameznik v udbovski zgodovini Slovenije je bil Edvard Kocbek (zalezovan kot Bohinjski), pesnik, pisatelj in eden izmed voditeljev medvojnega upora proti nacifašizmu, najbolj nadzorovana institucija pa slovenska katoliška cerkev oz. njeni pripadniki. Tudi Kocbekovi prijatelji, sodelavci, sorodniki in znanci (tudi iz tujine) so bili pod raznoraznimi režimi t. i. tajnih operativnih metod in sredstev – npr. Boris Pahor, zalezovan kot Jambor in Ljubljčan, Alojz Rebula, zalezovan kot Meščan, Osredkar in Jambor II, Viktor Blažič, zalezovan kot Blaž, Janez Gradišnik, zalezovan kot Stražar, Franc Miklavčič, zalezovan kot Privesek, Andrej Inkret, zalezovan kot Prijatelj, Drago Jančar, zalezovan v obdelavi Skupaj ...

Da bi, dragi bralci, dobili vsaj približen občutek o obsegu delovanja slovenske Udbe, mi dovolite, da predstavim dvoje podatkovnih vsebin za leto 1987. Gre za zadnje leto, ko je Udba v Sloveniji še delovala s polno močjo in hermetično skrita pred javnostjo, kajti leta 1988 smo Udbo zaradi sodelovanja pri preganjanju Janeza Janše, Ivana Borštnerja, Davida Tasiča in Francija Zavrla (znana aferi in sledeči proces JBTZ) spravili na svetlo in njena neomejena moč se je začela topiti kot maslo na soncu.

Kakorkoli že, leta 1987 je v dvomilijonski Sloveniji Udba strogo nadzorovala sovražno delovanje 1.096 oseb in še 15.516 z njimi bolj ali manj povezanih posameznikov. Poleg tega so opravili še 6.659 popolnih preverk in 94.048 delnih preverk. Skupaj so torej – v enem letu – obdelovali in obdelali slabih 120.000 oseb!!! To raboto je opravljalo okoli 700 udbovcev in okoli 3.500 špicljev! Niso bili daleč za Stasijem, še posebej, ker je to številčni prikaz delovanja samo ene uprave iz zelo razvejanega notranjega ministrstva. Namreč, tudi javna policija je bila po potrebi podaljšek tajne in poleg Udbe smo imeli v jugoslovanski vojski še eno po vsej Jugoslaviji razpredeno vojaško tajno politično policijo (ponarodelo, udomačeno imenovano KOS), ki je močno silila tudi na civilno območje.

Bohinjski in Jambor

In še, v poročilu o uresničitvi programskih nalog slovenske Udbe za leto 1987 je navedeno, da so izdelali udbaši "1262 obvestil družbenopolitičnemu vodstvu, namenjenih družbenopolitičnemu razreševanju in preprečevanju nadaljnje sovražne aktivnosti". Torej več kot tri na dan!!! Če odštejemo še vikende in praznike, takrat večinoma teh stvari niso pošiljali, pridemo na fantastično količino dnevne delovne komunikacije med političnim vodstvom in njegovo tajno udarno pestjo! Če k temu dodamo še ustno obveščanje, ki ga je novinarki Nedeljskega dnevnika Marjani Vončini omenil bivši socialistični notranji minister Tomaž Ertl julija 1994, lahko argumentirano govorimo o res tesno tesni zvezi med Udbo in politiko v Sloveniji. Pa saj to je jasno celo brez dokumentiranja, saj je bila Udba politična policija ozkega vrha komunističnih voditeljev partijske države!

★

Udba je uporabljala številne preiskovalne, zasledovalne, nadzorovalne in tudi klasične zločinske metode. Tako npr. so vodili operativne razgovore, informativne razgovore, razčiščevalne razgovore in opozorilne razgovore. Vse te navedene razgovore so tajno snemali. Čeprav so jih udbovci imenovali "razgovori", je šlo večinoma, razen v primeru, ko so dajali svojim konfidentom operativne naloge, za zasliševanja in ustrahovanja državljanov in državljanek.

Zelo pomembna je bila uporaba registriranih virov in sodelavcev (po domače špiclji, ovaduhi, v vojski smo jim pravili cinkaroši). Razlika med virom in sodelavcem je bila v tem, da je vir samo poslušal ali opazoval, medtem ko je sodelavec bil višja ovaduška kategorija, ker je tudi provociral, širil dezinformacije, napeljeval k določeni aktivnosti, sodeloval pri nekaterih akcijah doma in v tujini ipd.

Registrirani viri in sodelavci so vsi dobili kodna imena, da bi tako tajna policija zaščitila njihovo identiteto v primeru obveščevalnega vdora v udbovsko dokumentacijo. Jaz ponavadi za obe kategoriji uporabljam skupen izraz konfidenti Udbe, še posebej zato, ker včasih ni mogoče potegniti jasne meje med obema skupinama. Velikokrat so viri napredovali v sodelavce, dosti virov in sodelavcev pa so po določenem času izregistrirali.

Konfidente so udbovci pridobivali na temelju izsiljevanja, z denarnimi in drugimi obljubami in tudi na temelju pripadnosti socialističnemu režimu. Ogromno konfidentov je Udba pridobila v zaporih, ker so si tako zaporniki izborili boljši status, krajšo kazen ali celo izpustitev iz zapora.

Na kakšen način je Udba pridobivala konfidente in konfidentke? Pogledjmo to bolj natančno, kot v prejšnjem odstavku:

- na osnovi patriotizma, naklonjenosti obstoječemu režimu (brez obljube nagrade ali protiusluge);
- na osnovi obremenilnega materiala (brez nagrade);
- na osnovi obremenilnega materiala (s plačilom);
- na osnovi protiusluge ali plačila;
- na osnovi osebnih momentov, zveza s tajnim policajem.

V svojih številnih knjigah o Udbi sem razkril precej konfidentov in to na temelju različnih vsebinskih podatkov iz (sicer slabo) ohranjene udbovske dokumentacije. Npr. vir s kodnim imenom Arhivar je napisal nek članek in v udbovskem dokumentu je navedena vsebina članka, časopis, kjer je bil članek objavljen, in datum objave. Iz teh podatkov je seveda potem lahko ugotoviti pravo ime konfidenta, le potrebno je iti v časopisni arhiv Narodne in univerzitetne knjižnice v Ljubljani in tam pogledati, kdo je avtor tega prispevka.

Poleg tega je Udba, kot sem že omenil, da bi zakrila pred morebitnimi nezaželenimi očmi, koga zalezuje, tudi osebam, ki jih je nadzorovala, dajala kodna imena. Tudi to se da večinoma ugotoviti na temelju določenih podatkov, ohranjenih v dostopni udbovski dokumentaciji. In končno je Udba kodna imena dajala tudi svojim številnim akcijam in tudi določenim objektom opazovanja ali varovanja. Npr. "opazovano" dogajanje ob umiranju diktatorja Tita je tajna policija poimenovala Center 80, Titovo vdovo Jovanko pa so po njegovi smrti zalezovali pod kodnim imenom Senka (Senca)! Več o tem si lahko preberete v moji knjigi "Jovanka in Udba", podnaslov "Neukročena trmoglavka"!

Jovankina srednja leta

★

Udba je uporabljala tudi poštno, telefonsko, telegramsno in teleks kontrolo, tako v domačem kot mednarodnem prometu. Njeni tehniki so vstavljali mikrofone in fotoaparate in kamere v zidove ali omare ali kje drugje, seveda zato, da so tajno prisluškovali, slikovno snemali in fotografirali. Množično so tajno preiskovali, torej neopazno vdirali v stanovanjske in poslovne prostore, hotelske sobe, avtomobile.

Tajni policaji (in njihovi konfidenti) so opazovali določene objekte, zasledovali ljudi (ti udbovci so se imenovali sledilci), s pomočjo javne

policije so ustavljali vozila ali kontrolirali njihovo gibanje in ugotavljali, kdaj so vstopili v državo ali izstopili iz nje. Udbovska tehnika je izdelovala tajna črnila, strupe, mamila, dokumente, žige, tiskovine, različne falsifikate, celo tiskali so lažne emigrantske časopise (da bi z zlagano vsebino sprli emigrante med seboj), razstreliva, detonatorje, zažigalne snovi ipd., adaptirala razna strelna orožja, specialna orožja, projektele ipd. Tajni analitiki so opravljali preverke, polnili dosjeje in jih analizirali. Zelo priljubljene udbovske metode so bile kompromitacija, dezinformacija, podtikanje, izsiljevanje, onemogočanja pridobitve službe ipd.

Takoj po vojni je slovenska OZNA, kot že rečeno predhodnica Udbe za Slovenijo, sodelovala pri množičnem umoru iz Avstrije (po Angležih) vrnjenih neoboroženih domobrancev. Še danes odkrivamo v Sloveniji številna grobišča po vojni umorjenih domobrancev, civilistov, hrvaških vojakov, nemških ujetnikov itd., njihova številka je zastrašujoča – v strokovni obravnavi je skoraj 800 grobišč.

Takoj po vojni in še tudi v desetletjih, ki so sledila, so oznovci in udbovci in kosovci (pripadniki vojaške tajne politične policije – ponarodelo KOS) montirali sodne procese, katerim je obvezno sledil bolj ali manj strog zapor, v posamičnih primerih celo sodni umor. Zadnji tak proces v Sloveniji je bil, od maja do julija 1988, že omenjeni proces JBTZ (aretacije, sojenje in obsodba Janeza Janše, Ivana Borštnerja, Davida Tasiča in Francija Zavrla). O tem bo v tej knjigi še veliko napisanega/povedanega.

Udba je v tujini uporabljala tudi najbolj brutalne in državno-teroristične metode: ugrabitve, bombne atentate in umore. V tem je prednjačila hrvaška Udba, ki je v tujini umorila ali poskušala umoriti (in ugrabila) skoraj 100 političnih emigrantov. Slovenska Udba je npr. v Salzburgu po naročilu zvezne, hrvaške in bosanske Udbe ugrabila hrvaškega študenta Stjepana Crnogorca, ga pripeljala v Ljubljano in tu je za njim izginila vsa ka sled – vzela ga je udbovska noč in megla! Več o tem si lahko preberete v moji knjigi "Klič U za umor".

Slovenska Udba, in podobno druge republiške tajne policije (in dve pokrajinski), je imela na vrhu Upravo Službe državne varnosti (USDV) v Ljubljani, ki je imela poleg vodstva/načelstva (I.a) več oddelkov.

Stjepan Crnogorac

Najpomembnejši so bili notranji (I.), zunanji (II.), vzhod z Albanijo (IV.), dokumentacija in arhiv (V.), operativna tehnika (VI.) in analitski (X.) oddelki. Večina teh oddelkov "nastopa" v tej knjigi.

★

Janezo Janšo so udbaši zalezovali oz. o njem poročali od leta 1983 do leta 1990. Dodelili so mu kodno ime Kaplar, kar nekako ustreza temu, da se je veliko ukvarjal z vojaškimi vprašanji. Gotovo je bil eden najpomembnejših kosti v grlu nedemokratskega režima in ga je vojaški vrh dvakrat skušal zapreti, no, enkrat se mu je to tudi posrečilo!

Moram pa povedati, da v knjigi "Kaplar" sicer večinoma opisujem tajne udbovske papirje o njem, toda zaradi boljšega razumevanja, zakaj so ga tako vneto zalezovali, si večkrat pomagam tudi s tajnimi partijskimi dokumenti in malo tudi s vojaškimi pravosodnimi papirji. Veliko v knjigi "nastopajoči" dokumentov je novih, nekaj pa je tudi takih, ki so bili v mojih številnih knjigah o Udbi že objavljeni. Temu se nisem mogel izogniti, če sem hotel podati celovito sliko o odnosu Udbe do Janeza Janše, kajti resnici se najbolj približamo s celoto!

Toda, ta moja prikazana "udbovska" celota vizavi Janeza Janše je žal samo delna, saj je propadajoči komunizem/socializem v Sloveniji od začetka marca do 16. maja 1990 (in tudi že poprej) vneto "kuril" in na druge načine uničeval tajne papirje za seboj. Več o tem pa v *Epilogu* te knjige. Upam in želim dragi bralci, da se boste do njega prebili, lahko pa tudi kaj preskočite, saj se vse moje knjige o Udbi lahko nemoteno in brez težav berejo, kjerkoli jih odprete, vedeti morate le to, prvič, kar sem povedal v tem *Prologu* in drugič, da so slabi fantje in dekleta, po nalogu in pod nadzorom še slabših fantov in deklet, zalezovali in šikanirali dobre fante in dekleta!